Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (femte avdelningen)

den 15 december 2016*

”Tullunion — Import av varor som härleds från tonfisk med ursprung i El Salvador — Uppbörd av importtullar i efterhand — Ansökan om eftergift av importtullar — Artiklarna 220.2 b och 236 i förordning (EEG) nr 2913/92 — Rätten till god förvaltning inom ramen för artikel 872a i förordning (EEG) nr 2454/93 — Misstag som begåtts av behöriga myndigheter och som inte rimligen kunde ha upptäckts”

I mål T-466/14,

Konungariket Spanien, inledningsvis företrätt av A. Rubio González, därefter av V. Ester Casas, abogado del Estado,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av P. Arenas, A. Caeiros och B.-R. Killmann, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF av kommissionens beslut C(2014) 2363 av den 14 april 2014, i vilket det dels fastställs att eftergift av importtullar i ett visst fall och till ett visst belopp är motiverad, dels att eftergift av importtullar till ett annat belopp inte är motiverad (REM 02/2013), i den del eftergift av importtullar som uppgår till ett belopp av 14 417 193,41 euro nekas på grund av att den inte är motiverad,

meddelar

TRIBUNALEN (femte avdelningen)

vid överläggningen sammansatt av ordföranden A. Dittrich samt domarna J. Schwarcz (referent) och V. Tomljenović,

justitiesekreterare: handläggaren J. Palacio González,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 6 april 2016,

följande

* Rättegångsspråk: spanska.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Mellan åren 2007 och 2009 importerade två spanska företag inom Calvokoncernen, Calvo Conservas SL och Calvo Distribución Alimentaria SL (nedan tillsammans kallade gäldenären), bearbetade tonfiskprodukter till Spanien, i form av tonfiskkonserver och frysta tonfiskfiléer, med deklarerat ursprung i El Salvador (nedan kallad den omtvistade importen).

2 Gäldenären ingav en ansökan till de spanska tullmyndigheterna om tillämpning av det allmänna preferenssystemet på den omtvistade importen, vilket inbegrep upphävande av den allmänna tullskattesatsen på 24 procent. Till stöd för ansökan uppvisades ursprungscertifikat formulär A som hade utfärdats av de salvadoranska tullmyndigheterna på begäran av exportören, ett annat företag inom Calvokoncernen, Calvo Conservas El Salvador SA de CV, som i sin dokumentation till de salvadoranska tullmyndigheterna hade intygat varornas ursprung med avseende på det allmänna preferenssystemet.

3 På grundval av de ursprungsintyg som gäldenären hade uppvisat godkände de spanska tullmyndigheterna att varorna hade ursprung i El Salvador och beviljade gäldenärens ansökan om förmånsbehandling i tullhänseende av den omtvistade importen.

4 Under perioden den 8–20 november 2009 gjorde företrädare för Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och flera av Europeiska unionens medlemsstater ett kontrollbesök i El Salvador på grund av misstankar om bedrägeri i samband med import av bearbetade tonfiskprodukter.

5 Av Olafs uppdragsrapporter av den 2 juni och den 7 december 2009, samt av slutrapporten av den 16 september 2010, framgår att de bestämmelser som reglerar det allmänna preferenssystemet inte har följts. Flera oegentligheter beträffande den omtvistade importens ursprung konstaterades. Dessa oegentligheter bestod i användning av ursprungsintyg som inte var förenliga med syftet med det allmänna preferenssystemet, i underlåtenhet att uppfylla villkoret att minst 75 procent av ett fartygs besättning ska bestå av medborgare i förmånslandet eller i en medlemsstat för att fartyget ska anses komma från förmånslandet, samt i att tonfiskefartygen Montelape och Montealegre, som ingår Calvokoncernen, seglade under två stater flagg, salvadoransk och seychellisk, och att dessa båda fartyg därför ska betraktas som fartyg som saknar nationalitet och den tonfisk som fartygen har fångat således inte kan anses ha sitt ursprung i El Salvador.

6 Att tonfiskefartygen Montelape och Montealegre seglade under dubbel flagg ledde till att Olaf genomförde en undersökning för att kontrollera hur ett företag inom Calvokoncernen, Calvopesca SA, hade använt medel som detta erhållit för fiske från strukturfonderna. I Olafs slutrapport konstaterades allvarliga oegentligheter beträffande dessa fartyg, som hade registrerats på Seychellerna för att kunna utnyttja finansiering från strukturfonderna för fiske, och som efter två år hade bytt flagg till salvadoransk flagg för att kunna deklarera fångsten med ursprung i El Salvador för att få förmånsbehandling i tullhänseende enligt det allmänna preferenssystemet.

7 Till följd av Olafs rapporter inledde de spanska myndigheterna år 2010 ett förfarande för uppbörd av importtullar i efterhand genom att påföra den omtvistade importen den allmänna tullskattesatsen 24 procent. Tullskulden uppgår till 15 292 471,19 euro.

8 Den 1 juli 2011 ingav gäldenären en ansökan om eftergift av importtullar enligt artikel 236 jämförd med artikel 220.2 b och artikel 239 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen).

9 Efter det att Europeiska kommissionen hade upplyst gäldenären om att den hade för avsikt att avge ett negativt yttrande drog gäldenären i skrivelse av den 5 september 2012 tillbaka sin ansökan om eftergift av importtullar.

10 Den 10 september 2012 underrättade därefter kommissionen gäldenären om att den betraktade ärendet om eftergift av importtullar som avslutat.

11 Den 16 januari 2013 ingav de spanska myndigheterna ex officio en ansökan om eftergift av importtullar till kommissionen med stöd av artikel 236 jämförd med artikel 220.2 b i tullkodexen.

12 Gäldenären anförde att villkoren i artikel 236 jämförd med artikel 220.2 b i tullkodexen var uppfyllda och att den delade de spanska myndigheternas uppfattning. Med beaktande av den dom som meddelades den 21 maj 2012 av Audiencia Nacional (Centraldomstolen, Spanien), i vilken det konstaterades att förmånsbehandling i tullhänseende enligt det allmänna preferenssystemet kunde beviljas i förevarande fall, motsatte sig gäldenären däremot att ärendet återförvisades till kommissionen. Enligt gäldenären skulle ärendet ha återförvisats till de nationella myndigheterna, som i förekommande fall hade kunnat begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen.

13 Kommissionen konstaterade emellertid att den spanska domstolens avgörande inte hindrade kommissionen från att anta ett beslut på ett område som hör till dess behörighet.

14 Den 13 februari, den 16 juli och den 8 oktober 2013 begärde kommissionen att de spanska myndigheterna skulle översända ytterligare upplysningar, vilket de spanska myndigheterna gjorde. Gäldenären fick kännedom om att upplysningar begärts och gavs möjlighet att inkomma med synpunkter på de svar som de spanska myndigheterna avsåg att lämna.

15 I skrivelse av den 10 december 2013 uppmanade kommissionen, i enlighet med artikel 872a i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen (EGT L 253, 1993, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), gäldenären att lämna sina synpunkter på alla faktiska och rättsliga omständigheter som kunde medföra avslag på gäldenärens ansökan (nedan kallat meddelandet om invändningar).

16 I skrivelse av den 9 januari 2014 gjorde gäldenären gällande att de salvadoranska myndigheterna hade begått ett misstag. Gäldenären vidhöll att den hade handlat i god tro och följt bestämmelserna beträffande tulldeklarationen. Gäldenären kritiserade dessutom kommissionens tolkning av flaggbestämmelserna och framhöll hur svårt det var att uppfylla det kriterium om besättningens sammansättning som anges i artikel 68.2 i förordning nr 2454/93. Slutligen gjorde gäldenären gällande att kommissionen inte hade översänt de rätta stämplarna till de salvadoranska myndigheterna och åsidosatt rätten till försvar, eftersom den inte hade översänt alla handlingar som låg till grund för kommissionens beslut.

17 Den 17 februari 2014 möttes, i enlighet med artikel 873 i förordning nr 2454/93, en expertgrupp bestående av företrädare för medlemsstaterna för att pröva fallet.

18 Genom beslut C(2014) 2363 final av den 14 april 2014 slog kommissionen fast att eftergift av importtullar i ett visst fall och till ett visst belopp var motiverad, men att eftergift av importtullar till ett annat belopp inte var motiverad (REM 02/2013) (nedan kallat det angripna beslutet).

19 I skäl 27 i det angripna beslutet har kommissionen erinrat om att enligt artikel 220.2 b i tullkodexen är felaktiga intyg som utfärdats av ett tredjelands tullmyndigheter ett misstag som aktören inte rimligen kunde ha upptäckt, då denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

20 Vad gäller villkoret att misstaget måste gå att upptäcka har kommissionen i skäl 28 i det angripna beslutet slagit fast att de salvadoranska myndigheterna begick ett misstag när de i strid med förordning nr 2454/93 utfärdade ursprungscertifikat formulär A. I skälen 30–32 i det angripna beslutet har kommissionen anfört att den varken har begått något fel vad gäller leveransen av stämplar till de salvadoranska myndigheterna eller vad gäller översändandet av de handlingar som låg till grund för dess beslut. Kommissionen har för det första gjort gällande att även om ett sådant misstag hade fastställts, skulle detta endast ha fått konsekvenser för det fall att ursprungscertifikaten hade varit förfalskade. Så var emellertid inte fallet. För det andra har kommissionen intygat att den har översänt alla erforderliga handlingar till gäldenären och gett denne möjlighet att inkomma med synpunkter på handlingarna.

21 Kommissionen har erinrat om att den vid bedömningen av det första villkoret måste ta hänsyn till alla omständigheter i det aktuella ärendet, misstagens karaktär, gäldenärens erfarenhet och den omsorg som denne visat. Den har tillagt att enligt domstolens praxis ska ett misstags karaktär bedömas med hänsyn till den tillämpliga lagstiftningens komplexitet. I skäl 35 i det angripna beslutet har kommissionen emellertid slagit fast att gäldenären har brutit mot ursprungsreglerna genom att inte försäkra sig om iakttagandet av kravet på att besättningen på de fartyg som fiskar tonfisk till minst 75 procent ska bestå av medborgare i Europeiska unionen eller i förmånsländerna. Dessutom har kommissionen i skälen 36 och 37 i det angripna beslutet anfört att förmånsbehandlingen i tullhänseende har beviljats på grundval av felaktiga intyg, nämligen EUR.1-certifikat utfärdade av myndigheterna i Seychellerna eller Elfenbenskusten och intyg om ursprung som inte medför förmånsbehandling och som utfärdats av handelskamrarna i Spanien och Frankrike. Under sådana omständigheter var det omöjligt att spåra tonfiskens ursprung. Eftersom exportören emellertid är ett företag som i likhet med gäldenären ingår i Calvokoncernen, borde gäldenären ha upptäckt misstaget. I skäl 38 i det angripna beslutet har kommissionen däremot gjort gällande att vad gäller de ursprungsintyg som har utfärdats av Panama, som tillsammans med El Salvador ingår i den regionala gruppen II, kunde gäldenären inte veta om de salvadoranska myndigheterna hade utfärdat dessa på ett korrekt sätt.

22 Vad gäller det andra villkoret, att gäldenären ska ha handlat i god tro, har kommissionen, i skälen 40 och 41 i det angripna beslutet, påpekat att med beaktande av den karaktär som gäldenärens verksamhet har och den omständigheten att gäldenären tillhör en koncern som bedriver verksamhet på flera kontinenter, och således omfattas av olika regelverk, har det inte styrkts att gäldenären har visat tillbörlig omsorg när det gäller att uppfylla villkoret om besättningens sammansättning.

23 I skäl 42 i det angripna beslutet har kommissionen vidare gjort gällande att exportören, i vissa fall, antingen samtidigt ingett intyg om ursprung som inte medför förmånsbehandling och som utfärdats av handelskamrarna i Spanien och Frankrike och EUR.1-certifikat, som inte utfärdats av unionens tullmyndigheter beträffande partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan, undertecknat i Cotonou den 23 juni 2000 (EGT L 317, 2000, s. 3) och godkänt på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 2003/159/EG av den 19 december 2002 (EUT L 65, 2003, s. 27) (nedan kallat AVS-avtalet), eller samtidigt ingett EUR.1-certifikat som utfärdats av myndigheterna i Seychellerna och ursprungscertifikat formulär A som utfärdats av myndigheterna i Panama. Genom att uppvisa ursprungsintyg på grundval av vilka det inte går fastställa tonfiskens ursprung, har gäldenären åsidosatt bestämmelserna beträffande tulldeklarationen och de tillämpliga ursprungsreglerna.

24 Slutligen har kommissionen, i skälen 43–45 i det angripna beslutet, påpekat att två tonfiskefartyg som tillhör Calvokoncernen har seglat under dubbel flagg eller har registrerats i två stater, trots att unionslagstiftningen innehåller ett tydligt krav om att varje fartyg ska registreras i ett enda land och föra dess flagg för att kunna omfattas av förmånsbehandling i tullhänseende. Genom att inte iaktta artikel 68.2 i förordning nr 2454/93 har gäldenären inte visat tillbörlig omsorg.

25 Kommissionen har följaktligen slagit fast att eftergiften av importtullar till ett belopp av 230 879,88 euro var motiverad för den import för vilken intyget om att den bearbetade tonfisken har sitt ursprung i El Salvador grundas på ursprungscertifikat formulär A som utfärdats av myndigheterna i Panama, och inte var motiverad för importtullar till ett belopp av 14 417 193,41 euro i övriga fall.

Förfarandet och parternas yrkanden

26 Konungariket Spanien har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 24 juni 2014. Kommissionen ingav sitt svaromål den 18 september 2014. Den 17 november 2014 inkom Konungariket Spanien med en replik och den 22 januari 2015 ingav kommissionen en duplik.

27 På förslag av referenten beslutade tribunalen (femte avdelningen) att inleda den muntliga delen av förfarandet.

28 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 6 april 2016.

29 Konungariket Spanien har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet i den del det fastställs att eftergiften av importtullar på 14 417 193,41 euro inte är motiverad, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

30 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan i dess helhet, och

— förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Parternas argument

31 Konungariket Spanien har till stöd för sin talan åberopat två grunder. Som första grund har det gjorts gällande att kommissionen har åsidosatt rätten till god förvaltning med avseende på artikel 872a i förordning nr 2454/93, medan den andra grunden avser åsidosättande av artikel 220.2 b i tullkodexen.

Den första grunden: Åsidosättande av rätten till god förvaltning inom ramen för artikel 872a i förordning nr 2454/93

32 Konungariket Spanien har gjort gällande att ett beslut som grundas på skäl som inte tidigare meddelats åsidosätter rätten till god förvaltning inom ramen för artikel 872a i förordning nr 2454/93 och artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

33 Konungariket Spanien har framhållit att det, inom ramen för förfarandet för eftergift av importtullar, i artikel 872a i förordning nr 2454/93 föreskrivs att när kommissionen avser att fatta ett beslut som innebär avslag för den part som berörs, ska den skriftligen underrätta parten om sina invändningar samt om de dokument som den grundar sina invändningar på så att den berörda parten kan framföra sina synpunkter. Mot bakgrund av att kommissionen tre gånger uppmanade gäldenären att inkomma med kompletterande upplysningar anser Konungariket Spanien att det gjorts en fullständig prövning av de tre villkor för eftergift av importtullar som fastställs artikel 220.2 b i tullkodexen, och att de villkor som inte nämns i meddelandet om invändningar ska anses uppfyllda.

34 I meddelandet om invändningar har kommissionen endast riktat invändningar mot villkoret att gäldenären måste kunna upptäcka felet och har inte behandlat de villkor som rör god tro och efterlevnad av bestämmelserna beträffande tulldeklarationen. Trots det har kommissionen undersökt de sistnämnda villkoren i skälen 40–42 i det angripna beslutet och har således åsidosatt artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

35 I sin replik har Konungariket Spanien anfört att det inte räcker att nämna åsidosättandet av ursprungsreglerna i meddelandet om invändningar, eftersom det rör sig om det villkor som avgör huruvida ett förfarande om eftergift av importtullar ska inledas. Konungariket Spanien har gjort gällande att den bristfälliga motiveringen till det angripna beslutet inte kompenseras av den omständigheten att kommissionen bifogat dokument om iakttagande av villkoren om god tro och bestämmelserna beträffande tulldeklarationen till meddelandet om invändningar. Konungariket Spanien har vidare påpekat att den omständigheten att gäldenärens svar på meddelandet om invändningar innehåller synpunkter rörande god tro och tulldeklarationen inte innebär att detta meddelande är vederbörligt motiverat. Slutligen kunde förfarandet ha lett till ett annat resultat, med tanke på att misstaget inte kunde ha upptäckts, på grund av att exportören inte hade lämnat en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna.

36 Kommissionen har gjort gällande att den har iakttagit skyldigheten i artikel 872a i förordning nr 2454/93 genom att översända meddelandet om invändningar och alla dokument som invändningarna grundas på till gäldenären. I skrivelse av den 9 januari 2014 har gäldenären framfört sina synpunkter på bland annat frågan om god tro. Kommissionen har gjort gällande att den i meddelandet om invändningar uttalade sig om villkoren rörande god tro och tulldeklarationen. Kommissionen har påpekat att meddelandet om invändningar innehåller ett helt avsnitt om god tro hos gäldenären, eftersom detta villkor enligt kommissionen är oupplösligt förbundet med frågan om huruvida misstaget kunde ha upptäckts. Om gäldenären hade underrättats om misstaget och hade ansökt om att beviljas förmånsbehandling i tullhänseende, kan gäldenären nämligen inte ha ansetts handlat i god tro, eftersom god tro endast kan åberopas om gäldenären har följt alla bestämmelser i lagstiftningen. Kommissionens uppfattning är således att motiveringsskyldigheten fullgjordes genom undersökningen av huruvida gäldenären hade visat tillbörlig omsorg och av huruvida misstaget kunde ha upptäckts.

37 Kommissionen har gjort gällande gäldenärens rätt att yttra sig inte har åsidosatts, eftersom villkoret om efterlevnad av bestämmelserna beträffande tulldeklarationen nämns i såväl det angripna beslutet som i meddelandet om invändningar, och gäldenären har i sin skrivelse av den 9 januari 2014 framfört sina synpunkter i frågan. Kommissionen har erinrat om att räckvidden för motiveringsskyldigheten bland annat ska bedömas med hänsyn till dess sammanhang och således de dokument som har bifogats meddelandet om invändningar, vilka bland annat rör iakttagandet av villkoren om god tro och tulldeklaration med avseende på ursprungsreglerna.

38 Kommissionen har dessutom framhållit att ett åsidosättande av rätten att yttra sig leder till att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras endast om förfarandet utan detta åsidosättande kunde ha lett ett annat resultat. Eftersom villkoren i artikel 220.2 b i tullkodexen är kumulativa har kommissionen gjort gällande att den omständigheten att det angripna beslutet nämner att det misstag som åberopas i förevarande mål kunde ha upptäckts av gäldenären, räcker för att motivera avslaget på ansökan om eftergift av importtullar. Det finns dessutom inget som tyder på att gäldenären hade andra synpunkter, som kunde ha resulterat i att ett annat beslut hade fattats.

39 Tribunalen gör följande bedömning. Iakttagande av rätten till försvar utgör en grundläggande unionsrättslig princip, och rätten att yttra sig i varje förfarande utgör en integrerad del av denna (dom av den 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punkterna 33 och 36, och dom av den 3 juli 2014, Kamino International Logistics och Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 och C-130/13, EU:C:2014:2041, punkt 28).

40 Rätten att yttra sig i varje förfarande fastslås i dag inte enbart i artiklarna 47 och 48 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som garanterar iakttagandet av rätten till försvar och rätten till en rättvis rättegång i alla domstolsförfaranden, utan även i artikel 41 i stadgan, som säkerställer att rätten till god förvaltning efterlevs. I artikel 41.2 föreskrivs att en god förvaltning bland annat omfattar rätten för var och en att bli hörd innan en enskild åtgärd som skulle beröra honom eller henne negativt vidtas mot vederbörande (dom av den 3 juli 2014, Kamino International Logistics och Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 och C-130/13, EU:C:2014:2041, punkt 29).

41 Med stöd av denna princip, som är tillämplig så snart myndigheterna avser att gentemot en person vidta åtgärder som går denne emot (dom av den 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punkt 36, och dom av den 3 juli 2014, Kamino International Logistics och Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 och C-130/13, EU:C:2014:2041, punkt 30), ska mottagarna av ett beslut som påtagligt påverkar deras intressen ges möjlighet att på ett ändamålsenligt sätt framföra sina synpunkter med avseende på de uppgifter som myndigheten avser att lägga till grund för sitt beslut (dom av den 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punkt 37).

42 Det erinras dessutom om att iakttagandet av rätten till försvar på tullområdet säkerställs genom bestämmelserna i artikel 872a i förordning nr 2454/93, i vilken det anges att när kommissionen avser att fatta ett beslut som innebär avslag för den part som berörs av fallet i fråga, ska den när som helst under det förfarande som avses i artiklarna 872 och 873 skriftligen underrätta parten om sina invändningar samt om de dokument som den grundar sina invändningar på. Den part som berörs av det fall som lagts fram för kommissionen ska skriftligen framföra sina synpunkter inom en tidsperiod av en månad från det datum invändningarna skickades. Om han eller hon inte har gjort detta inom denna tidsfrist, ska vederbörande anses ha avstått från möjligheten att uttrycka sin ståndpunkt.

43 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen kommer att pröva den anförda grunden.

44 I förevarande mål har kommissionen översänt ett meddelande om invändningar till gäldenären, som denne har besvarat (se punkterna 15 och 16 ovan).

45 Konungariket Spanien har emellertid gjort gällande att det av den omständigheten att meddelandet om invändningar inte behandlar de villkor som rör god tro hos gäldenären och efterlevnad av bestämmelserna beträffande tulldeklarationen följer att kommissionen saknade invändningar avseende dessa två villkor för att tillämpa artikel 220.2 b i tillkodexen, och att gäldenären således ska anses ha uppfyllt dessa villkor. Genom att undersöka dessa aspekter i skälen 40–42 i det angripna beslutet, har kommissionen inte iakttagit gäldenärens rätt att yttra sig och har därmed åsidosatt artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

46 Utan att det är nödvändigt att ta ställning till frågan huruvida grunden om åsidosättande av rätten att yttra sig kan tas upp till sakprövning – med beaktande av att Konungariket Spaniens kan åberopa ett åsidosättande som berör gäldenären negativt såvitt det rör sig om en oegentlighet som till sin natur är subjektiv (se, analogt, dom av den 1 juli 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche/kommissionen, T-64/08, ej publicerad, EU:T:2010:270, punkt 186) – kan talan under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

47 I detta avseende bör det inledningsvis påpekas att enligt artikel 220.2 b i tullkodexen ska de behöriga myndigheterna avstå från bokföring av importtullar i efterhand om tre villkor samtidigt är uppfyllda. För det första ska den omständigheten att tullarna i fråga inte har tagits ut bero på ett misstag från de behöriga myndigheternas sida. Vidare måste deras misstag vara av sådant slag att det rimligen inte kunde ha upptäckts av en gäldenär som handlat i god tro. Slutligen måste gäldenären ha följt bestämmelserna i gällande lagstiftning i fråga om sin tulldeklaration. När dessa villkor är uppfyllda har gäldenären rätt att begära att uppbörd i efterhand inte ska ske (se dom av den 18 oktober 2007,

Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punkt 30 och där angiven rättspraxis, och dom av den 15 december 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

48 Vad gäller det första av dessa villkor är syftet med artikel 220.2 b i tullkodexen att skydda gäldenärens berättigade förväntningar på att samtliga omständigheter som utgör grund för beslutet huruvida tull ska uppbäras är riktiga. Gäldenärens berättigade förväntningar är emellertid förtjänta av det skydd som föreskrivs i nämnda bestämmelse endast om det är de behöriga myndigheterna ”själva” som har skapat grunden för dennes berättigade förväntningar. Således är det endast de misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande som kan ge rätt till avstående från uppbörd av tullavgifter i efterhand (se dom av den 18 oktober 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

49 Vad gäller det andra villkoret ovan ska bedömningen av huruvida ett misstag som begåtts av de behöriga tullmyndigheterna kunde ha upptäckts göras med hänsyn till misstagets art, de berörda aktörernas yrkeserfarenhet samt den aktsamhet de iakttagit. Misstagets art beror på hur komplicerade respektive enkla bestämmelserna i fråga är och på den tidsperiod under vilken myndigheternas misstag bestått (se dom av den 18 oktober 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

50 Vad gäller det tredje villkoret är deklaranten skyldig att till de behöriga tullmyndigheterna överlämna alla nödvändiga uppgifter som föreskrivs i unionsbestämmelserna och i nationella bestämmelser genom vilka unionsbestämmelserna i förekommande fall kompletteras eller införlivas med hänsyn till den tullbehandling som begärs för de ifrågavarande varorna (se dom av den 18 oktober 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

51 Till skillnad från vad Konungariket Spanien har gjort gällande framgår det av meddelandet om invändningar, särskilt del B i detta – vars rubrik för det första hänvisar till villkoret att misstaget ska kunna upptäckas, för det andra till gäldenärens goda tro och för det tredje till att gäldenären måste ha iakttagit alla bestämmelser i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen – att kommissionen bland annat konstaterat att den för att bedöma om gäldenären har handlat i god tro måste undersöka huruvida denne kunde ha upptäckt det misstag som de salvadoranska myndigheterna har begått.

52 Mot denna bakgrund har kommissionen frågat sig huruvida en enkel undersökning av de faktiska omständigheterna hade gjort det möjligt att upptäcka det misstag som begåtts av de berörda myndigheterna. Kommissionen har konstaterat att det finns en tydlig koppling mellan gäldenärens påståenden om god tro och frågan om i vilken omfattning gäldenären var eller kunde ha varit medveten om misstaget. Det ska tilläggas att det av gäldenärens svar av den 9 januari 2014 framgår att gäldenären har förstått dessa anmärkningar och lämnat specifika upplysningar om framför allt sin goda tro och den omständigheten att vederbörande har uppfyllt kraven i den relevanta lagstiftningen.

53 Framför allt vad gäller fartygsbesättningens sammansättning har kommissionen tagit hänsyn till gäldenärens verksamhet och den omständigheten att gäldenären bedrev verksamhet på olika hav, och omfattades av olika regelverk, och har härav dragit slutsatsen att gäldenären hade kunnat tillämpa ursprungsreglernas bestämmelser om förmånsbehandling i tullhänseende på ett korrekt sätt, och borde ha kontrollerat huruvida villkoren för en sådan förmånsbehandling var uppfyllda genom att försäkra sig om tillgång till sådana upplysningar. Enligt kommissionen kan den aktuella lagstiftningen inte anses vara komplex. Kommissionen har anfört att exportören i det aktuella fallet kunde ha upptäckt det misstag som de salvadoranska myndigheterna har begått.

54 Vad gäller intyget om fångstens ursprung har kommissionen erinrat om att gäldenären borde ha varit medveten om att de uppvisade certifikaten inte var sådana dokument som krävs för regional kumulation, och att de produkter för vilka de salvadoranska myndigheterna hade utfärdat

ursprungscertifikat formulär A inte uppfyllde villkoren för att tilldelas förmånsberättigande ursprungsstatus, och har härav dragit slutsatsen att exportören borde ha upptäckt de salvadoranska myndigheternas misstag.

55 Vad gäller den omständigheten att de båda fartygen förde dubbel flagg (se punkt 6 ovan) har kommissionen konstaterat att eftersom gäldenären ingick i samma koncern som det företag som ägde fartygen, var eller borde gäldenären ha varit medveten om att dessa fartyg även var registrerade på Seychellerna, och borde ha känt till gällande regler i detta avseende, vilka inte kan anses komplicerade.

56 Vad gäller gäldenärens yrkeserfarenhet har kommissionen framhållit att gäldenären ingick i en koncern som hade en ledande ställning inom fiskerisektorn och inom beredning, framställning, paketering och saluföring av fiskbaserade livsmedel.

57 Vad gäller gäldenärens eventuella omsorg, har kommissionen upprepat de olika konstateranden och slutsatser som framgår av punkterna 53–56 ovan, och härav dragit slutsatsen att gäldenären inte har visat den omsorg som kunde ha förväntats av en professionell marknadsaktör, och att gäldenären inte har lämnat alla de upplysningar till tullmyndigheterna om den önskade tullbehandlingen av de aktuella varorna som krävs enligt unionsbestämmelserna.

58 I meddelandet om invändningar anges således tillräckligt klart och fullständigt varför kommissionen har dragit slutsatsen att det misstag som de salvadoranska myndigheterna har begått enkelt kunde ha upptäckts av ett företag som handlat i god tro, i enlighet med den rättspraxis som citerats i punkt 47 ovan. Konungariket Spanien kan således inte göra gällande att gäldenärens rätt att yttra sig har åsidosatts på grund av att det saknas invändningar mot att gäldenären har handlat i god tro.

59 Vad gäller villkoret att bestämmelserna beträffande tulldeklarationen ska ha följts, konstaterar tribunalen att kommissionen i meddelandet om invändningar klart och tydligt har redogjort för skälen till varför den ansåg att detta villkor inte var uppfyllt. Som kommissionen har framhållit anges det i meddelandet om invändningar att kommissionen ansåg att gäldenären inte hade följt bestämmelserna om ursprungsregler i kapitel 2 i avdelning IV förordning nr 2454/93 om ursprungsreglerna i unionens allmänna preferenssystem. I meddelandet om invändningar följde denna slutsats på konstaterandet att exportören, som ingår i samma koncern som gäldenären, hade kunnat inse att de certifikat som användes inte berättigade till regional kumulation, att de varor som omfattades av de ursprungscertifikat formulär A som utfärdats av de salvadoranska myndigheterna inte uppfyllde villkoren för att El Salvador skulle tilldelas berättigad ursprungsstatus, och att varorna inte kunde komma i fråga för den förmånsbehandling i tullhänseende som föreskrivs i unionslagstiftningen.

60 Genom dessa konstateranden har kommissionen gett uttryck för sina tvivel beträffande huruvida gäldenären har följt bestämmelserna beträffande tulldeklarationen. Felaktig användning av ursprungsregler för varor som importeras till unionen i syfte att komma i att åtnjutande av förmånsbehandling i tullhänseende påverkar nämligen tulldeklarationen av dessa varor, eftersom varorna härvid felaktigt omfattas av en ordning som de inte är berättigade till.

61 I artikel 84 i förordning nr 2454/93 föreskrivs att ursprungsintyg ska företes för tullmyndigheterna i importlandet i enlighet med förfarandena i artikel 62 i tullkodexen. Sistnämnda artikel rör emellertid skriftliga tulldeklarationer. I artikeln föreskrivs att skriftliga deklarationer ska upprättas på ett formulär som överensstämmer med den officiella modell som föreskrivs för detta ändamål. De ska vara undertecknade och innehålla alla de uppgifter som är nödvändiga för tillämpningen av de bestämmelser som gäller för det tullförfarande för vilket varorna är deklarerade och deklarationen ska åtföljas av alla dokument som krävs för tillämpningen av de bestämmelser som gäller för detta

förfarande. För att beviljas förmånsbehandling i tullhänseende med anledning av de importerade varornas ursprung, ska importören, enligt artikel 62 i tullkodexen jämförd med artikel 84 i förordning nr 2454/93, bifoga ett korrekt ursprungscertifikat formulär A till tulldeklarationen.

62 Om reglerna beträffande importerade varors ursprung inte iakttas innebär detta således ett åsidosättande av bestämmelserna beträffande tulldeklarationen.

63 Konungariket Spaniens argument att det inte räcker att i meddelandet om invändningar ange att ursprungsreglerna inte hade iakttagits – eftersom det rör sig om ett villkor som är avgörande för om ett förfarande om eftergift av importtullar ska inledas – kan följaktligen inte godtas, eftersom även om skälet till varför de spanska tullmyndigheterna, till följd av Olafs rapporter, inledde förfarandet om uppbörd i efterhand i praktiken var att de salvadoranska myndigheterna hade utfärdat oriktiga ursprungscertifikat visar denna omständighet även att gäldenären inte har följt de bestämmelser som rör varornas ursprung och tulldeklarationen.

64 Även om kommissionen har nämnt frågan om vilka dokument som kan bifogas meddelandet om invändningar, och på vilka den har grundat sina invändningar, bör det dessutom påpekas att Konungariket Spanien inte har kritiserat kommissionen för att inte ha överlämnat de dokument som skulle ha varit nödvändiga för att garantera skyddet av gäldenärens rätt till försvar. Konungariket Spanien har i sin replik dessutom begränsat sig till att konstatera att kommissionen får lov att grunda sina invändningar på dokument som bifogats meddelandet om invändningar, men att den inte får grunda invändningarna på enbart dessa dokument.

65 Av det ovan anförda följer att talan under alla omständigheter inte kan vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 220.2 b i tullkodexen

66 Konungariket Spanien har i första hand gjort gällande att gäldenären inte rimligen kunde ha upptäckt misstaget, och i andra hand att gäldenären dels har visat tillbörlig omsorg, dels har följt bestämmelserna om tullvärde. Även om Konungariket Spanien har delat upp sina argument till stöd för den andra grunden i tre delgrunder, som motsvarar de förutsättningar för att inte utkräva importtullar i efterhand som anges i artikel 220.2 b i tullkodexen, ifrågasätter Konungariket Spanien även dessa tre villkors kumulativa karaktär.

67 Tribunalen ska till att börja avgöra huruvida en invändning som framställs i repliken kan tas upp till sakprövning.

Huruvida invändningen beträffande gäldenärens tidigare ansökan om eftergift av importtullar kan tas upp till sakprövning

68 I sin replik har Konungariket Spanien gjort gällande att såvitt kommissionen vill ta upp frågor beträffande ärende REM 01/11, ska den eftergift som är föremål för detta ärende betraktas som beviljad, eftersom de villkor för att skicka tillbaka ärendehandlingarna som anges i artikel 871.6 första eller femte strecksatsen i förordning nr 2454/93 inte var uppfyllda. Enligt Konungariket Spanien beviljades eftergiften före det angripna beslutet till följd av att de lagstadgade fristerna löpte ut, eftersom inget dokument beträffande detta ärende visade att de faktiska omständigheterna eller den rättsliga bedömningen hade ändrats, eller att redogörelsen av de faktiska omständigheterna skulle vara motsägelsefull.

69 I sin duplik har kommissionen gjort gällande att argumentet beträffande ett annat ärende om eftergift av importtull ska avvisas, eftersom det argumentet har anförts för sent.

70 Vid förhandlingen har Konungariket Spanien – som svar på en fråga från tribunalen – beträffande de invändningar som åberopats i repliken och som rör ärende REM/01/11, förklarat att det inte rör sig om någon ny grund, utan att Konungariket Spanien endast har bemött kommissionens påståenden.

71 Under alla omständigheter framgår det av artikel 76 d, jämförd med artikel 84.1 i tribunalens rättegångsregler, att ansökan genom vilken talan väcks ska innehålla uppgifter om saken samt en kortfattad framställning av grunderna samt att nya grunder eller argument inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under rättegången (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2015, Dennekamp/parlamentet, T-115/13, EU:T:2015:497, punkt 80).

72 Även om det är som en reaktion på vissa av kommissionens påståenden som Konungariket Spanien i repliken har gjort gällande att de omtvistade importtullarna i förevarande mål ska efterskänkas, till följd av att de lagstadgade fristerna för kommissionens beslut om den ansökan om eftergift som gäldenären ingav den 1 juli 2011 har löpt ut, rör det sig ändå om en invändning som inte gjordes gällande när talan väcktes, utan en invändning som grundas på sådana rättsliga och faktiska omständigheter som Konungariket Spanien redan kände till när talan väcktes. Det är nämligen ostridigt att det var de spanska myndigheterna som ingav ansökan till kommissionen, att gäldenären drog tillbaka sin ansökan om eftergift, och att gäldenären har underrättats om att kommissionen betraktade ärendet som avslutat.

73 Följaktligen gjordes denna invändning för första gången i repliken. Den har således framställts för sent och ska därför avvisas.

Huruvida villkoren i artikel 220.2 b i tullkodexen är kumulativa

74 I invändningen om huruvida misstaget inte kunde ha upptäckts har Konungariket Spanien gjort gällande att i enlighet med artikel 220.2 b i tullkodexen var myndigheterna i exportlandet ansvariga för de misstag som begåtts vid utfärdandet av ursprungscertifikaten och för kontrollen av villkoren för att tillämpa förmånsordningarna, när misstaget skedde efter en riktig eller felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna från exportörens sida, under förutsättning att de berörda myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att intyget var oriktigt. Vad gäller slutsatsen i det angripna beslutet om att de salvadoranska myndigheterna har begått ett misstag, och de uppmaningar om kompletterande upplysningar som har ingetts till de spanska myndigheterna, är Konungariket Spanien av den uppfattningen att exportören varken på ett felaktigt sätt har redogjort för de faktiska omständigheterna eller har vilselett dessa myndigheter, eftersom exportören har lämnat alla upplysningar som vederbörande förfogade över, särskilt intyg på råvarornas ursprung och förteckningar över fartygens besättningar. Det borde således ha erkänts att misstaget var av ett sådant slag att det inte rimligen kunde ha upptäckts.

75 Konungariket Spanien har i huvudsak anfört att när ett misstag som begåtts av tullmyndigheterna i exportlandet inte leder till en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna från exportörens sida eller, även om så är fallet, när myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att de inlämnade intygen var oriktiga, har myndigheterna begått ett misstag som den ekonomiska aktören inte kunde ha upptäckt, eftersom villkoren avseende misstaget uppfyllda. Slutligen har Konungariket Spanien hänvisat till bestämmelserna om varor med förmånsstatus i artikel 220.2 b i tullkodexen i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, 2000, s. 17), vilka landet betraktar som särregler som är tillämpliga inom ramen för förmånsordningarna, och enligt vilka konstaterandet av att det har begåtts ett misstag som grundar sig på korrekta uppgifter från exportören medför att detta misstag inte rimligen kunde ha upptäckts.

76 Av detta har Konungariket Spanien dragit slutsatsen att eftersom kommissionen i det angripna beslutet inte kom fram till att misstaget berodde på att exportören lämnat en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna eller att de salvadoranska myndigheterna var eller borde varit medvetna om att de uppvisade intygen var oriktiga, var det omotiverat att hänvisa till god tro och bestämmelserna beträffande tulldeklarationen.

77 Kommissionen anser att Konungariket Spaniens invändning saknar verkan, eftersom den omständigheten att ett av tre villkor för eftergift av importtullar är uppfyllt inte innebär att de övriga två villkoren också ska anses uppfyllda. Inför tribunalen har kommissionen dessutom för varje typ av misstag som de salvadoranska myndigheterna har begått lämnat ett utförligt svar på frågan om dessa myndigheters misstag rimligen kunde ha upptäckts.

78 För att kunna ta ställning till Konungariket Spaniens invändning ska det för det första fastställas huruvida det, enligt artikel 220.2 b andra strecksatsen i tullkodexen, av de omständigheter som har lett till att myndigheterna i exportlandet har begått ett misstag i fråga om ursprungsintygen automatiskt följer att misstaget inte kunde ha upptäckts. För det fall att misstaget ska betraktas som ett misstag som gäldenären inte kunde ha upptäckt, ska det för det andra fastställas huruvida de övriga villkoren för att tillämpa denna artikel därmed ska anses uppfyllda.

Huruvida misstaget inte kunde ha upptäckts

79 Domstolen har funnit att syftet med kontroller i efterhand är att kontrollera riktigheten av det ursprung som anges i ett ursprungscertifikat formulär A eller ett varucertifikat EUR.1 som tidigare utfärdats (se, för ett liknande resonemang, beträffande certifikat EUR.1, dom av den 9 mars 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punkt 32, och dom av den 15 december 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punkt 43, och, beträffande ursprungscertifikat formulär A, dom av den 8 november 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punkt 17).

80 När det ursprung som angetts för varorna i ursprungscertifikat formulär A eller varucertifikat EUR.1 inte kan bekräftas vid en kontroll i efterhand, kan den slutsatsen dras att varorna är av okänt ursprung och att det således var fel att bevilja ursprungscertifikatet och förmånsbehandlingen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punkt 34, dom av den 15 december 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punkt 44, och dom av den 8 november 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punkt 18).

81 När myndigheterna i den exporterande staten utfärdat felaktiga ursprungscertifikat formulär A eller varucertifikat EUR.1, ska alltså utfärdandet, enligt nämnda artikel 220.2 b andra och tredje styckena i tullkodexen, betraktas som ett misstag från dessa myndigheters sida, om det inte visar sig att certifikaten har upprättats på grundval av felaktiga uppgifter från exportören. Om certifikaten har upprättats på grundval av felaktiga uppgifter från exportören, ska det beslutas om uppbörd i efterhand av importtullen, utom då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punkt 48, och dom av den 8 november 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punkt 19).

82 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som det ska avgöras huruvida de misstag som begåtts av de salvadoranska myndigheterna kunde ha upptäckts av gäldenären.

83 Med stöd av artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, har Konungariket Spanien konstaterat att när kommissionen har erkänt att de behöriga myndigheterna har begått ett misstag följder det direkt av denna bestämmelse att detta misstag inte kunde ha upptäckts.

84 I sin duplik har kommissionen nöjt sig med att utförligt förklara att – med beaktande av principen om berättigade förväntningar och principen om en restriktiv tolkning av ett undantag till den normala ordningen för att betala en tullskuld – måste samtliga villkor i artikel 220.2 b första stycket i tullkodexen vara uppfyllda för att kommissionen ska kunna besluta om att någon uppbörd av importtullar i efterhand inte ska ske.

85 Med sitt resonemang tvingar Konungariket Spanien emellertid tribunalen att avgöra vilka bestämmelser i artikel 220.2 b i tullkodexen som ska tillämpas i förevarande mål, och vilka villkor för att godta en ansökan om eftergift som fastställs i dessa bestämmelser.

86 I artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen fastställs att misstaget inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i första stycket om det felaktiga intyget har utfärdats av myndigheterna i ett tredjeland inom ramen för en ordning där en vara erhåller förmånsbehandling på grundval av ett system för administrativt samarbete som omfattar dessa myndigheter. I artikel 220.2 b tredje stycket i tullkodexen fastställs trots det att utfärdandet av ett felaktigt ursprungsintyg emellertid inte ska anses utgöra ett misstag när det grundar sig på felaktiga uppgifter från exportören, utom till exempel i sådana fall då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

87 På grundval av uppgifterna i det angripna beslutet ska det således först avgöras under vilka omständigheter de salvadoranska myndigheterna begick misstaget, innan några slutsatser dras om vilka konsekvenser misstaget får för tillämpningen av artikel 200.2 b andra och tredje styckena i tullkodexen.

88 Det ska för det första påpekas att kommissionen har slagit fast att stora mängder tonfisk importerades från El Salvador med felaktigt utfärdade ursprungscertifikat formulär A i syfte att dra fördel av det allmänna preferenssystemet, och att alla oegentligheter i samband med dessa certifikat innebär att ursprungsreglerna har åsidosatts, särskilt genom felaktig användning av EUR.1-certifikat (skälen 6–9 i det angripna beslutet). Härav har kommissionen dragit slutsatsen att den aktuella importen av tonfisk inte borde ha omfattats av den förmånstullsats som föreskrivs i det allmänna preferenssystemet (skäl 10 i det angripna beslutet).

89 I skäl 28 i det angripna beslutet har kommissionen mot bakgrund av omständigheterna i förevarande mål anfört att de salvadoranska myndigheterna har begått ett misstag genom att felaktigt utfärda ursprungscertifikat formulär A utan att följa de relevanta bestämmelserna i förordning nr 2454/93.

90 Efter att ha konstaterat att den inte själv begått något fel vid leveransen av stämplar till de salvadoranska myndigheterna (skälen 30–32 i det angripna beslutet), har kommissionen undersökt om det misstag som dessa myndigheter har begått rimligen kunde ha upptäckts av gäldenären (skälen 29 och 33–39 i det angripna beslutet), och därefter huruvida gäldenären har handlat i god tro (skälen 40–47 i det angripna beslutet).

91 Det bör påpekas att kommissionen i det angripna beslutet inte enbart har slagit fast att de felaktiga intygen hade utfärdats på grund av en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna från exportörens sida, utan även att de salvadoranska myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde de villkor som krävs för att komma i fråga för förmånsbehandling i tullhänseende, vilket inte är förenligt med vad som föreskrivs artikel 220.2 b tredje stycket i tullkodexen.

92 För det andra är det således nödvändigt att fastställa huruvida gäldenären kan omfattas av den bestämmelse som anges i artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen, av vilken det framgår att ett misstag inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i första stycket om utfärdandet av ett felaktigt intyg från myndigheterna i ett tredjeland sker inom ramen för en ordning där en vara erhåller förmånsbehandling på grundval av ett system för administrativt samarbete mellan tullmyndigheter som omfattar dessa myndigheter. Denna bestämmelse hänger således samman med artikel 220.2 b första stycket i tullkodexen, genom att det fastställs att i det undantagsfall ett oriktigt ursprungsintyg utfärdas gäller presumtionen att misstaget inte kunde ha upptäckts.

93 Först framgår det av skälen 7–9 och 35–38 i det angripna beslutet att de oegentligheter vid utfärdandet av ursprungsintyg formulär A som kommissionen har upptäckt rör ursprungsreglerna för varor som importeras till unionen.

94 Vidare har de felaktiga ursprungscertifikaten formulär A utfärdats med tillämpning av det allmänna preferenssystemet, som vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna fastställdes dels i rådets förordning (EG) nr 980/2005 av den 27 juni 2005 om tillämpning av Allmänna preferenssystemet (EUT L 169, 2005, s. 1), dels i rådets förordning (EG) nr 732/2008 av den 22 juli 2008 om tillämpning av Allmänna preferenssystemet under perioden 1 januari 2009–31 december 2011 samt om ändring av förordningarna (EG) nr 552/97 och (EG) nr 1933/2006 och av kommissionens förordningar (EG) nr 1100/2006 och (EG) nr 964/2007 (EUT L 211, 2008, s. 1).

95 Av artikel 5.2 i förordning nr 980/2005 och artikel 5.2 i förordning nr 732/2008 följer att vad gäller de ordningar som avses i artikel 1.2 i var och en av dessa förordningar, det vill säga de ordningar på vilka tullförmånerna tillämpas, fastställs reglerna om metoderna för administrativt samarbete i förordning nr 2454/93.

96 I artikel 81 i förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 883/2005 av den 10 juni 2005 om ändring av förordning nr 2454/93 (EUT L 148, 2005, s. 1), som är tillämplig på de faktiska omständigheterna i förevarande mål, anges som huvudregel att ursprungsvaror som importeras till unionen ska vara berättigade till förmånsbehandling, förutsatt att de har direkttransporterats till unionen, mot uppvisande av ett ursprungscertifikat formulär A, utfärdat antingen av tullmyndigheterna eller av andra behöriga statliga myndigheter i förmånslandet. I artikel 83 i samma förordning anges att eftersom ursprungscertifikatet formulär A utgör det skriftliga bevis som krävs för tillämpningen av bestämmelserna om förmånsbehandling i tullhänseende enligt denna förordning, ska den behöriga statliga myndigheten i exportlandet ansvara för att alla nödvändiga åtgärder vidtas för att kontrollera produkternas ursprung och de övriga uppgifterna i intyget.

97 Artiklarna 93–95 i förordning nr 2454/93 rör metoder för administrativt samarbete mellan de länder som omfattas av det allmänna preferenssystemet och kommissionen. Detta inbegriper bland annat kontroll i efterhand av ursprungscertifikat formulär A närhelst tullmyndigheterna i unionen har rimliga tvivel beträffande äktheten av sådana dokument, berörda produkters ursprungsstatus eller att övriga krav i det avsnitt i förordningen som avser det allmänna preferenssystemet har uppfyllts. Kontrollen ska genomföras av myndigheterna i exportlandet och resultaten därav lämnas till tullmyndigheterna i unionen inom en tid av högst sex månader (artikel 94.1 och 94.3 i förordning nr 2454/93). I artikel 94.6 i förordning nr 2454/93 anges dessutom att om kontrollförfarandet eller några andra tillgängliga upplysningar tycks visa att man handlar mot bestämmelserna i det avsnitt som avser det allmänna preferenssystemet, ska det exporterande förmånslandet på eget initiativ eller på begäran av unionen göra lämpliga undersökningar eller se till att dessa undersökningar utförs med vederbörlig skyndsamhet för att avslöja och förhindra sådana handlingssätt. I detta syfte kan unionen delta i dessa undersökningar. I artikel 94.7 i förordning nr 2454/93 anges slutligen att kopior av ursprungscertifikat formulär A ska förvaras under minst tre år av den behöriga statliga myndigheten i det exporterande förmånslandet.

98 Av förordningarna nr 980/2005 och nr 732/2008 jämförda med förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt förordning nr 883/2005, följer således att de aktuella varornas förmånsstatus har fastställts på grundval av ett system för administrativt samarbete med myndigheterna i ett tredjeland, nämligen myndigheterna i El Salvador.

99 I enlighet med artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen kan det misstag som de salvadoranska myndigheterna har begått genom att utfärda ursprungsintyg formulär A således anses vara ett misstag som inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i artikel 220.2 b första stycket i tullkodexen.

100 Under dessa omständigheter är det nödvändigt att fortsätta resonemanget för att fastställa huruvida de övriga villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen måste vara uppfyllda i förevarande mål eller om – vilket Konungariket Spanien har anfört – detta inte är nödvändigt, eftersom kommissionen i det angripna beslutet inte har funnit att misstaget berodde på en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna från exportören, eller att de salvadoranska myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att de uppvisade intygen var felaktiga.

Skyldigheten att uppfylla de övriga villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen

101 Enligt Konungariket Spanien är de hänvisningar som kommissionen har gjort till villkoren om god tro och bestämmelserna beträffande tulldeklarationen omotiverade, eftersom kommissionen i det angripna beslutet inte har funnit att det misstag som de salvadoranska myndigheterna har begått grundades på en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna från exportörens sida.

102 Kommissionen har i huvudsak anfört att de tre villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b första stycket i tullkodexen måste vara uppfyllda för att en tullskuld inte ska uppbäras i efterhand och att den med rätta har undersökt om gäldenären handlat i god tro och följt bestämmelserna beträffande tulldeklarationen. Vad gäller villkoret om god tro anser kommissionen vidare att artikel 220.2 b fjärde stycket i tullkodexen, som infördes genom förordning nr 2700/2000, ska tillämpas på gäldenärens situation och utgör hinder för att en gäldenär som inte har visat tillbörlig omsorg kan åberopa att vederbörande har handlat i god tro.

103 För att kunna ta ställning till Konungariket Spaniens argument måste det fastställas huruvida förordning nr 2700/2000 har infört en särskild ordning för ansökningar om undantag från uppbörd i efterhand om de importerade varorna har förmånsstatus.

104 Redan av punkterna 92–99 ovan framgår det emellertid att när en varas förmånsstatus har fastställts på grundval av ett system för administrativt samarbete med myndigheterna i ett tredje land, utgör dessa myndigheters utfärdande av ett felaktigt intyg, enligt artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen, ett misstag som inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i första stycket. En sådan regel utgör därför en undantagssituation, eftersom den grundar sig på en presumtion som ska beaktas vid bedömningen av de aktuella kumulativa villkoren (se punkt 47 ovan).

105 Förordning nr 2700/2000 – som särskilt Konungariket Spanien har anfört till stöd för sin uppfattning att det har införts en särskild ordning för bokföring av importtullar i efterhand i samband med förmånsordningarna – har dessutom kompletterat artikel 220.2 b i tullkodexen genom att efter det första stycket införa fyra nya stycken som alla rör förmånsordningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punkterna 3 och 4). Den nya lydelsen stärker dessutom skyddet för berättigade förväntningar hos de berörda ekonomiska aktörerna vad gäller misstag från tullmyndigheternas sida avseende förmånsstatus för varor med ursprung i tredjeland (dom av den 9 mars 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punkt 25), genom att klargöra vad som gäller i de specialfall då varor med

ursprung i tredjeland förmånsbehandlas (se, för ett liknande resonemang, förslag till avgörande av generaladvokaten Kokott i målet Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, punkt 29).

106 Av dessa inledande anmärkningar följer således att det genom artikel 220.2 b andra till femte stycket i tullkodexen införts särregler enligt vilka de importtullar som ska betalas inte ska bokföras i efterhand om en varas förmånsstatus har fastställts på grundval av ett system för administrativt samarbete med myndigheterna i ett tredjeland. Till skillnad från vad kommissionen har gjort gällande ska en ansökan om undantag från uppbörd av importtullar i efterhand behandlas med beaktande av artikel 220.2 b andra till femte stycket i tullkodexen.

107 Vid behandlingen av en ansökan om undantag från uppbörd av importtullar i efterhand ska hänsyn emellertid även tas till artikel 220.2 b första stycket i tullkodexen, och således till de kumulativa villkor som anges däri och som – tillsammans med villkoret att de behöriga myndigheternas misstag inte rimligen kunde ha upptäckts (se punkterna 92–99 ovan) – måste vara uppfyllda, nämligen att gäldenären har handlat i god tro och följt bestämmelserna i gällande lagstiftning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 1 oktober 2009, Agrar-Invest-Tatschl/kommissionen, C-552/08 P, EU:C:2009:605, punkterna 52, 55 och 56, och dom av den 15 december 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punkt 47).

108 Vad gäller villkoret om god tro hos gäldenären framgår det för det första av artikel 220.2 b fjärde stycket i tullkodexen att gäldenären kan åberopa god tro om han kan visa att han under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick visade tillbörlig omsorg för att förvissa sig om att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda (dom av den 16 december 2010, HIT Trading och Berkman Forwarding/kommissionen, T-191/09, ej publicerad, EU:T:2010:535, punkt 53).

109 Konungariket Spanien har således felaktigt gjort gällande att kommissionen omotiverat hänvisade till villkoret om god tro innan den prövade om uppbörd av importtullar i efterhand skulle tas ut med stöd av artikel 220.2 b i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000.

110 Det bör emellertid påpekas att villkoret att den ekonomiska aktören har handlat i god tro i viss utsträckning hänger ihop med villkoret att den ekonomiska aktören inte var medveten om tullmyndigheternas misstag. Frågan om huruvida den ekonomiska aktören har handlat i god tro innebär bland annat att det ska fastställas huruvida denne rimligen kunde ha upptäckt det fel som de behöriga tullmyndigheterna har begått (se, analogt, dom av den 14 maj 1996, Faroe Seafood m.fl., C-153/94 och C-204/94, EU:C:1996:198, punkterna 83 och 98–102, dom av den 18 oktober 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punkt 30, och dom av den 15 december 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punkt 47).

111 Därefter ska det undersökas hur villkoret om god tro hos den ekonomiska aktören ska bedömas mot bakgrund av artikel 220.2 b första till fjärde stycket i tullkodexen, inom det rättsliga sammanhang som följer av antagandet av förordning nr 2700/2000, det vill säga i samband med förmånsordningar. Det är nödvändigt att ta hänsyn till de klargöranden som kan följa av skälen i denna förordning, förarbetena och rättspraxis.

112 Vad för det första gäller skälen i förordning nr 2700/2000 anges det i skäl 11 i nämnda förordning att det, när det gäller förmånsbehandling, är nödvändigt att definiera vad som avses med begreppen ”misstag som begåtts av tullmyndigheter” och ”god tro hos gäldenären”. I skälet diskuteras först frågan om det misstag som begåtts av myndigheterna i tredjeland. Därefter anges i mer allmänna ordalag att en gäldenär kan åberopa god tro när han kan visa att han handlat med tillbörlig aktsamhet, utom då ett yttrande om att det finns välgrundade tvivel har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*. Detta skäl bör tolkas som ett indicium på att det ska prövas huruvida gäldenären har handlat

i god tro när det misstag som begåtts av myndigheterna i ett tredjeland har lett till utfärdandet av ett oriktigt intyg, oavsett misstagets ursprung, oavsett om misstaget kan tillskrivas dessa myndigheter eller beror på att exportören har lämnat en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna.

113 Vad gäller förarbetena till förordning nr 2700/2000 ska det för det andra påpekas att ändringen av artikel 220.2 b i tullkodexen inte fanns med i förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) om ändring av förordning nr 2913/92 (EGT C 228, 1998, s. 8).

114 Efter Europaparlamentets yttrande vid första behandlingen, i vilket det föreslogs att ett andra och ett tredje stycke skulle läggas till i artikel 220.2 b i tullkodexen, lade kommissionen fram ett ändrat förslag till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) om ändring av förordning nr 2913/92 (EGT C 248, 2000, s. 1).

115 Av protokollet från rådets (inre marknaden) 2248:e möte, som hölls i Bryssel (Belgien) den 16 mars 2000, och vid vilket det träffades en politisk överenskommelse om förslaget till ändring av tullkodexen, framgår dessutom att detta förslag syftade till att ingående definiera begreppen ”misstag som begåtts av tullmyndigheter” och ”god tro hos importören”, såvitt avsåg transaktioner som omfattade varor som var föremål för förmånsbehandling på grundval av oriktiga intyg som utfärdats av myndigheter i tredjeland.

116 **Gemensam ståndpunkt (EG) nr 31/2000 av den 25 maj 2000, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 251 EG angivna förfarandet, inför antagandet av en förordning (EG) från rådet om ändring av tullkodexen (EGT C 208, 2000, s. 1), innehåller de skäl och bestämmelser som slutligen antogs i form av förordning nr 2700/2000.**

117 Vidare har kommissionsledamoten med ansvar för den inre marknaden, i pressmeddelande IP/2000/1123 av den 5 oktober 2000, uppgett att det genom den aktuella ändringen infördes en ny definition av skyddet för god tro hos de ekonomiska aktörer som importerar varor som omfattas av förmånsordningarna, när ursprungsintygen visar sig vara oriktiga, och när importörerna således var medvetna om att de inte automatiskt undgick ansvar om exportörerna i ett tredjeland exempelvis hade lämnat falska ursprungsintyg.

118 Av förarbetena till förordning nr 2700/2000 framgår således tydligt att artikel 220.2 b fjärde stycket i tullkodexen, om god tro hos gäldenären, ska tillämpas när oriktiga intyg, som gör det möjligt att utnyttja en förmånsordning, har utfärdats av myndigheterna i ett tredje land, vilket bekräftar slutsatsen i punkt 112 ovan *in fine*.

119 Därefter ska det påpekas att domstolen har funnit att det framgår av skäl 11 i förordning nr 2700/2000 att ändringen av artikel 220.2 b i tullkodexen hade till syfte att, i fråga om förmånsbehandling, definiera vad som avses med begreppen ”misstag som begåtts av tullmyndigheter” och ”god tro hos gäldenären”. Utan att innebära någon materiell ändring har således artikeln till syfte att förtydliga ovannämnda begrepp, som förekom redan i den ursprungliga lydelsen av artikel 220 och som redan preciserats i rättspraxis (se dom av den 9 mars 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punkt 22 och där angiven rättspraxis). Domstolen har följaktligen konstaterat att artikel 220.2 b i tullkodexen huvudsakligen utgjorde en tolkning (dom av den 9 mars 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punkt 23).

120 Domstolen har således övertagit generaladvokat Kokotts resonemang i dennes förslag till avgörande i målet Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2005:527, punkterna 29 och 32), enligt vilket syftet med den nya lydelsen av artikel 220.2 b i tullkodexen inte var att införa en ändring, utan endast ett klarläggande, för de speciella fall då varor från tredjeland förmånsbehandlas, och unionslagstiftaren därvid funnit det nödvändigt att närmare definiera begreppen ”misstag som begåtts av tullmyndigheterna” och ”god tro hos gäldenären”, samt enligt vilket den nya lydelsen av denna

bestämmelse endast tjänar som kodifiering och precisering av det rättsläge som dittills gällt, framför allt i fråga om just misstag från tullmyndigheternas sida i samband med förmånsstatus för varor från tredjeland.

121 Följaktligen är tidigare rättspraxis beträffande uppbörd av importtull i efterhand fortfarande tillämplig. Som påpekats i punkt 110 ovan följer härav att villkoret att marknadsaktören ska ha handlat i god tro i viss mån hänger ihop med villkoret att marknadsaktören inte var medveten om det fel som begåtts av tullmyndigheterna, eftersom frågan om huruvida marknadsaktören handlat i god tro bland annat innebär att det ska fastställas huruvida denne inte rimligen kunde ha upptäckt det misstag som begåtts av de behöriga myndigheterna.

122 Trots den omständigheten att det framgår av artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen att det misstag som myndigheterna i ett tredjeland har begått vid utfärdandet av ett oriktigt intyg utgör ett misstag som inte rimligen kunde ha upptäckts i den mening som avses i första stycket (se punkt 99 ovan), ska hänsyn följaktligen även tas till den omständigheten att villkoret om marknadsaktörens goda tro och bristande kännedom om det misstag som tullmyndigheterna har begått i viss mån hänger ihop (se punkt 121 ovan), vilket medför att dessa villkor under alla omständigheter, mot bakgrund av presumtionen i artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen, ska undersökas med beaktande av de konkreta omständigheterna i det enskilda fallet.

123 En sådan tolkning upprätthåller även den ändamålsenliga verkan av artikel 220.2 b fjärde stycket i tullkodexen, eftersom god tro hos gäldenären kan göras gällande under de i denna bestämmelse nämnda omständigheterna och undersökas av kommissionen från fall till fall och med beaktande av samtliga faktiska omständigheter i ärendet, även om misstaget inte rimligen kunde ha upptäckts av gäldenären.

124 Vad sedan gäller villkoret att gällande lagstiftning i fråga om tulldeklarationen ska följas, kan det konstateras att detta villkor inte alls nämns i de nya stycken i artikel 220.2 b i tullkodexen som har införts genom förordning nr 2700/2000. Det erinras likväl om att det vid behandlingen av en ansökan om undantag från uppbörd av importtullar i efterhand även ska tas hänsyn till bestämmelserna i artikel 220.2 b första stycket i tullkodexen, och därmed de kumulativa villkor som denna innehåller, vilka måste vara uppfyllda (se punkterna 92–99 ovan), särskilt villkoret att gäldenären ska ha handlat i god tro och följt alla bestämmelser i gällande lagstiftning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 1 oktober 2009, Agrar-Invest-Tatschl/kommissionen, C-552/08 P, EU:C:2009:605, punkterna 52, 55 och 56, och dom av den 15 december 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punkt 47).

125 Villkoret att gäldenären ska ha följt gällande bestämmelser i fråga om tulldeklarationen ska således tillämpas när förfarandet för uppbörd i efterhand berör en varas förmånsstatus, och när myndigheterna i ett tredjeland har utfärdat ett oriktigt intyg i detta avseende.

Genomförandet av de andra villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen

126 Som framgår av punkt 123 ovan utgör den omständigheten att det misstag som begåtts av de behöriga myndigheterna var ett misstag som inte kunde ha upptäckts inte hinder för att kommissionen vid undersökningen av om gäldenären har handlat i god tro, enligt den rättspraxis som nämnts i punkt 121 ovan, beaktar alla faktiska omständigheter i ärendet.

127 Dessutom ska kommissionen även undersöka huruvida gäldenären har uppfyllt villkoret att ha följt gällande lagstiftning i fråga om tulldeklarationen. Tribunalen ska därför – med beaktande av Konungariket Spaniens argument – fastställa om det angripna beslutet är behäftat med några fel i det avseendet.

– Faktorer för att fastställa huruvida gäldenären har handlar i god tro

128 Det bör inledningsvis påpekas att det vid bedömningen av huruvida gäldenären i förevarande fall har handlat i god tro framför allt ska tas hänsyn till två faktorer som kommissionen har framhållit i det angripna beslutet.

129 För det första ingår gäldenären i en koncern som bedriver en världsomspännande fiskeriverksamhet och som bereder, framställer, paketerar och saluför produkter som baseras på fryst, färsk eller konserverad fisk (skäl 39 i det angripna beslutet).

130 För det andra är exportören av de aktuella produkterna – som har lämnat de upplysningar på grundval av vilka ursprungscertifikat formulär A har utfärdats – ett företag som tillhör samma koncern som gäldenären (skälen 37 och 46 i det angripna beslutet), och de två fartyg som har fört dubbel flagg tillhör samma koncern (skäl 43 i det angripna beslutet). Enligt kommissionen kan det följaktligen inte slås fast att presumtionen att misstaget inte rimligen kunde ha upptäckts på grund av tillämpning av artikel 220.2 b andra stycket i tullkodexen medför ett erkännande av att gäldenären har handlat i god tro.

131 I detta avseende följer det närmare bestämt av rättspraxis att det misstag som begåtts av de behöriga myndigheterna ska vara av sådant slag att en godtroende gäldenär inte rimligen kunde ha upptäckt misstaget, trots dennes yrkeserfarenhet och aktsamhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, punkt 38).

132 För det första kan det konstateras att de faktorer som kommissionen i det angripna beslutet har framhållit beträffande gäldenärens yrkeserfarenhet (se punkt 129 ovan) inte har bestritts av Konungariket Spanien, som tvärtom har medgett att kommissionen i skäl 39 i det angripna beslutet med rätta har konstaterat att gäldenären var en mycket erfaren ekonomisk aktör. Konungariket Spanien har emellertid även gjort gällande att gäldenärens yrkeserfarenhet är frikopplad från frågan huruvida villkoren i artikel 220.2 b i tullkodexen inte har iakttagits.

133 Det är visserligen riktigt – såsom Konungariket Spanien har framhållit – att yrkeserfarenhet i sig inte utesluter att aktören har handlat i god tro eller att misstaget var av ett sådant slag att det inte kunde ha upptäckts. Emellertid kan en erfaren aktör förväntas vara mer uppmärksam på administrativa och faktiska faktorer som det hör till aktörens normala verksamhet att bedöma, så att vederbörande bland annat lättare kan fastställa eventuella avvikelser från vad som i normala fall är korrekt praxis.

134 Vad gäller aktsamheten bör det för det andra erinras om att det ankommer på den ekonomiska aktören, om tvivel föreligger, att inhämta information och söka klargöra så mycket som möjligt för att inte överträda bestämmelserna i fråga (se, analogt, dom av den 11 november 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, punkt 58, och dom av den 13 september 2007, Common Market Fertilizers/kommissionen, C-443/05 P, EU:C:2007:511, punkt 191).

135 Det framgår av det angripna beslutet att kommissionen har undersökt villkoret om den ekonomiska aktörens omsorg genom att beakta de olika faktorer som har anförts som bevis på att ursprungsreglerna har åsidosatts.

136 Vad gäller villkoret om sammansättningen av fiskefartygens besättning har kommissionen för det första konstaterat att gäldenären – med beaktande av verksamhetens karaktär och den omständigheten att gäldenären tillhör en koncern som bedriver verksamhet på flera hav och därför omfattades av flera olika regelverk – inte har visat tillbörlig omsorg i och med att gäldenären inte har iakttagit de villkor för att komma i fråga för förmånsbehandling i tullhänseende som anges i förordning nr 980/2005 och förordning nr 732/2008.

137 Kommissionen har för det andra funnit att exportören i vissa fall samtidigt har uppvisat antingen ursprungsintyg som inte medför förmånsbehandling och som utfärdats av de spanska och franska handelskamrarna och EUR-1-certifikat som inte har utfärdats av unionens tullmyndigheter och som avser AVS-avtalet, eller EUR.1-certifikat som har utfärdats av myndigheterna i Seychellerna och ursprungscertifikat formulär A som har utfärdats av myndigheterna i Panama. Kommissionen har konstaterat att det under sådana omständigheter inte går att fastställa tonfiskens ursprung, eftersom den nödvändiga spårbarheten saknas, och har därför dragit slutsatsen att gäldenären har åsidosatt bestämmelserna beträffande tulldeklarationen och de gällande ursprungsreglerna.

138 För det tredje har kommissionen funnit att begreppen ”dubbel registrering”, ”registreringsnummer” och ”dubbel nationalitet” som användes för fartygen, inte var tvetydiga utan tydligt hade definierats i FN-rätten. Kommissionen har tillagt att det i unionsrätten tydligt anges att ett fiskefartyg ska vara registrerat i en enda stat och att det endast får segla under en stats flagg för att kunna omfattas av det allmänna preferenssystemet. Kommissionen har bekräftat att båda de berörda fartygen hade varit registrerade på Seychellerna och seglat under detta lands flagg under fem år. Samtidigt var de emellertid även registrerade i El Salvador och seglade under detta lands flagg. Trots det hade gäldenären förklarat att de villkor för att omfattas av det allmänna preferenssystemet som anges i artikel 68.2 i förordning nr 2454/93 var uppfyllda.

139 Kommissionen har för det fjärde påpekat att de upplysningar på grundval av vilka de salvadoranska myndigheterna hade utfärdat ursprungscertifikat formulär A hade lämnats av ett företag som ingår i samma koncern som gäldenären.

140 Härav har kommissionen dragit slutsatsen att gäldenären inte visat den grad av omsorg som kan förväntas av en professionell marknadsaktör vid den tullbehandling som begärts avseende de berörda varorna, sett till de situationer som kommissionen har gjort gällande.

141 För det tredje är det nödvändigt att bemöta de olika argument som Konungariket Spanien har anfört för att bestrida att gäldenären har visat bristande omsorg.

142 Konungariket Spanien har i detta avseende för det första gjort gällande att det angripna beslutet är motsägelsefullt genom att det slås fast att de salvadoranska myndigheterna har begått ett misstag, utan att exportören har lämnat en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna och utan att gäldenären har visat bristande omsorg i fråga om samma faktiska omständigheter.

143 Vad gäller denna punkt erinrar tribunalen om att det visserligen obestridligen är så, att villkoret om huruvida det misstag som begåtts av de behöriga myndigheterna kunde ha upptäckts i viss mån hänger ihop med frågan om god tro hos gäldenären, vilket slagits fast i rättspraxis. Att erkänna att misstaget inte rimligen kunde ha upptäckts, vilket framgår av tillämpningen av bestämmelsen i artikel 220.2 b andra strecksatsen i tullkodexen, som införts genom förordning nr 2700/2000, leder emellertid inte automatiskt och med nödvändighet till konstaterandet att gäldenären har handlat i god tro. Detta gäller i ännu högre grad i förvarande mål, med tanke på vad som redan anförts i punkterna 128–130 ovan. Vad gäller den självmotsägelse som Konungariket Spanien har hävdat finns mellan konstaterandet att det har begåtts misstag och den omständigheten att exportören inte har lämnat någon felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna, har inga argument anförts till stöd för detta påstående, som dessutom är ologiskt sett till rättspraxis. Detsamma gäller den eventuella självmotsägelsen mellan avsaknaden av en felaktig redogörelse av de faktiska omständigheterna från exportörens sida och bristande omsorg från gäldenärens sida, vad gäller samma faktiska omständigheter. Framför allt kan det inte presumeras att gäldenärens goda tro är en direkt följd av exportörens uppträdande, eftersom gäldenären bland annat inte kan dra fördel av den sistnämndes handlande när de faktiska omständigheter som exportören har redogjort för inte kan leda till att de behöriga myndigheterna i berörda tredjeländer utfärdar ursprungscertifikat formulär A. Det ska således slås fast att Konungariket Spaniens påståenden ovan ska bedömas i förhållande till den omständigheten att vissa av de misstag som begåtts av de salvadoranska tullmyndigheterna var en

följd av att hänsyn togs till inledande intyg som uppenbart inte kan anses vara av sådant slag att de kunde ligga till grund för förmånsbehandling, och att andra misstag var en följd av ett allvarligt åsidosättande av skyldigheterna beträffande sammansättningen av de berörda fartygens besättning och vilken flagg fartygen seglade under.

144 Konungariket Spaniens argument kan således inte godtas.

145 För det andra har Konungariket Spanien hävdat att det vore oproportionerligt att kräva att gäldenären känner till besättningens sammansättning på varje fartyg vid tidpunkten för de olika fångsterna, eftersom dessa genomförts av fartyg som inte tillhör Calvokoncernen, och denna koncern därför inte kan kräva upplysningar om besättningens sammansättning. Konungariket Spanien har anfört att gäldenären har vidtagit ytterligare skyddsåtgärder genom att kräva ett ägarintyg av sina leverantörer som intygar att reglerna beträffande besättningens sammansättning har följts. Konungariket Spanien har vidare gjort gällande att den komplicerade lagstiftningen beträffande fiskeprodukters ursprung är en av de relevanta faktorerna vid bedömningen av villkoren i artikel 220.2 b i tullkodexen, och att det i förevarande mål inte råder något tvivel om detta.

146 Vad gäller det första argumentet, att kravet att gäldenären ska känna till fartygsbesättningarnas sammansättning är oproportionerligt, konstaterar tribunalen följande. Även om kommissionen i det angripna beslutet ålägger gäldenären ett sådant krav ålägger den i sina skriftliga inlagor till tribunalen även exportören ett sådant krav. Med tanke på att gäldenären och exportören tillhör samma koncern kan exportörens bristande omsorg i samband med kontrollen av villkoret beträffande fartygsbesättningarnas sammansättning under alla omständigheter även tillskrivas gäldenären, bland annat på grund av de möjligheter att införskaffa upplysningar som finns mellan företag inom samma koncern. Det kan dessutom konstateras att Konungariket Spanien – genom att överlämna ägarintyg för fartygen, av vilka besättningens sammansättning framgår, och som Calvokoncernen hade för vana att låta fartygsägarna fylla i – i praktiken lämnat ett tydligt indicium på att kravet att exportören eller gäldenären ska känna till besättningens sammansättning inte är uppenbart oproportionerligt, utan att det tvärtom kan röra sig om en relativt vanlig praxis inom fiskerinäringen, särskilt när dessa fartygs fångst är avsedd att importeras till unionen inom ramen för det allmänna preferenssystemet. Under sådana omständigheter kan det inte uteslutas att exportören eller gäldenären, som önskar komma i fråga för det allmänna preferenssystemet, kan anmoda sina leverantörer – även leverantörer som inte ingår i Calvokoncernen – att lämna upplysningar om besättningens sammansättning inom ramen för deras avtalsmässiga förhållanden, trots Konungariket Spaniens påståenden om att det är svårt att införskaffa sådana upplysningar, bland annat på grund av möjligheten att skifta besättning vid tidpunkten för varje enskild fångst eller möjligheten att använda personal som inte är fast anställd. Till skillnad från vad Konungariket Spanien har gjort gällande utgör iakttagandet av lagstiftningen om skydd för personuppgifter dessutom inte hinder för ett sådant tillvägagångssätt, eftersom det i praktiken finns flera möjligheter att begära och skydda sådana upplysningar utan att åsidosätta ovannämnda lagstiftning, och detta genom att införskaffa samtycke från de berörda personerna, särskilt för fartyg som inte tillhör exportörens och gäldenärens koncern. Om Konungariket Spaniens påstående i detta avseende godtogs, skulle kravet att fartygsbesättningarnas sammansättning ska anges vid tidpunkten för fångsten bli överflödigt, även om det är utrett att det i detta fall fanns en sådan skyldighet, i enlighet med de bestämmelser som gällde vid den aktuella tidpunkten.

147 Vad gäller de sju intyg som Konungariket Spanien har överlämnat till tribunalen, har kommissionen framhållit att dessa inte visar att det villkor är uppfyllt enligt vilket sammansättningen av ett fartygs besättning ska vara sådan att minst 75 procent av besättningen är medborgare i en EU-medlemsstat eller i ett förmånsland. Som kommissionen med rätta har anfört kan det i detta avseende konstateras att dessa intyg endast anger den procentandel av besättningen som är medborgare i en EU-medlemsstat eller ett förmånsland som ingår i grupp II i det allmänna preferenssystemet med avseende på kumulation (”porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de

Paises SPG”), medan det i ett av intygen hänvisas till den procentandel av en besättnings medlemmar som är medborgare i en stat som är part i AVS-avtalet. Mot bakgrund av att de aktuella intygen är såpass vaga, har det inte styrkts att villkoret om besättningens sammansättning är uppfyllt.

148 Vad slutligen gäller frågan om hur komplicerad lagstiftningen om fiskeprodukters ursprung är, kan det inte anses att rättsfrågorna i tvisten i detta mål är komplexa. I artikel 68.1 f och g och 68.2 femte strecksatsen i förordning nr 2454/93, i dess lydelse vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna, anges nämligen att produkter från havsfiske och andra produkter som hämtats ur havet utanför deras territorialvatten av deras fartyg eller produkter som tillverkats ombord på deras fabriksfartyg, ska anses helt framställda antingen i ett förmånsland eller i unionen, där det med uttrycken ”deras fartyg” och ”deras fabriksfartyg” endast avses fartyg och fabriksfartyg, vilkas besättning till minst 75 procent består av medborgare i förmånslandet eller i medlemsstaterna.

149 En sådan regel kan inte anses vara så komplex att det är oproportionerligt svårt för en mycket erfaren aktör som gäldenären eller exportören att följa den. Konungariket Spaniens argument avseende antalet beslut i vilka kommissionen har avvisat bokföring av importtullar i efterhand inom tonfisksektorn, beträffande vilka det inte har gjorts gällande att de lagstiftningsmässiga svårigheterna rörde just besättningens sammansättning, ska således underkännas. Detsamma gäller argumentet om de ändringar som unionsinstitutionerna har gjort inom ramen för regelverket för det allmänna preferenssystemet. Av dessa omständigheter går det nämligen inte att dra slutsatsen att villkoret om besättningens sammansättning skulle vara komplext. Den omständigheten att kommissionen har påbörjat en förenkling av ursprungsreglerna i förmånsordningarna, i syfte att stryka villkoret om besättningens sammansättning, utgör dessutom på sin höjd ett indicium på att kommissionen önskade en bättre lagstiftningspraxis till följd av en analys av verkningarna av de aktuella reglerna, utan att det av detta följer att dessa var svåra att förstå för de erfarna aktörerna på det aktuella området. Kommissionen har dessutom med rätta framhållit att det inte har styrkts att Konungariket Spaniens påståenden om lagstiftningens komplexitet avser just det aktuella kravet beträffande besättningens sammansättning. På samma sätt utgör den omständigheten att Olaf och kommissionens rättstjänst har samrått med varandra inte heller ett avgörande bevis för att det rör sig om en komplex rättsfråga. Vad vidare gäller domstolens tolkning av begreppet besättning i domen av den 14 maj 1996, Faroe Seafood m.fl. (C-153/94 och C-204/94, EU:C:1996:198, punkt 47), kan begränsningen av detta begrepp till ett fartygs fast anställda personal inte ses som en källa till ytterligare svårigheter för att försäkra sig om att bestämmelsen i artikel 68.1 och 68.2 femte strecksatsen i förordning nr 2454/93 följs, eftersom en sådan begränsning tvärtom leder till att man endast inhämtar information om de besättningsmedlemmar som har en fast koppling till det fartyg som bedriver det fiske som omfattas av det allmänna preferenssystemet.

150 Konungarikets Spaniens argument på denna punkt kan således inte godtas.

151 Konungariket Spanien har för det tredje anfört att det angripna beslutet är motsägelsefullt, eftersom det i beslutet anförs att gäldenären på grund av sin verksamhet borde ha varit medveten om att villkoret om besättningens sammansättning inte var uppfyllt, men att gäldenären i fråga om fångsten, vars ursprung intygades med ursprungscertifikat formulär A utfärdade av Panama, inte kunde ha upptäckt misstaget. Kommissionen har vidare frångått sin beslutspraxis, i vilken den alltid har godkänt eftergift av tull för erfarna aktörer som bedriver samma verksamhet som gäldenären. Detta är en relevant faktor att ta hänsyn till i förevarande mål, även om dessa beslut antogs i enlighet med artikel 239 i tullkodexen eller AVS-bestämmelserna.

152 Vad gäller påståendet att det angripna beslutet är motsägelsefullt, bör det påpekas att det av skäl 38 i det angripna beslutet tydligt framgår varför kommissionen ansåg att situationen för råvaror från Panama skulle behandlas annorlunda än andra typfall. Ursprunget till de aktuella råvarorna framgick tydligt av de ursprungscertifikat formulär A som hade utfärdats av myndigheterna i Panama, ett land som ingår i den regionala gruppen II, och inte av de olika intyg som hade utfärdats av myndigheterna i länder som inte ingick i denna regionala grupp, vilket var fallet med den omtvistade exporten.

Kommissionen har således medgett att gäldenären inte kunde veta om de ursprungscertifikat formulär A som de salvadoranska myndigheterna hade utfärdat för den omtvistade importen hade utfärdats på ett korrekt sätt eller inte, med beaktande av de intyg av samma typ som hade utfärdats av myndigheterna i Panama. Det angripna beslutet är således inte motsägelsefullt.

153 Vad gäller kommissionens tidigare beslutspraxis har kommissionen med rätta gjort gällande att besluten REM 07/02 och REM 08/02 rörde situationer där det inte var tal om att exportören hade uppvisat oriktiga ursprungsintyg som omöjliggjorde tillämpning av det allmänna preferenssystemet under omständigheter där de tullskyldiga, som i förevarande mål, hade särskild yrkeserfarenhet, och där gäldenären och exportören ingick i samma koncern. Dessa beslut rörde snarare problem kopplade till besättningens sammansättning, och i det andra fallet även problem kopplade till frågan om vem som ägde de berörda fartygen. Vad gäller de andra beslut som Konungariket Spanien har hänvisat till, kan det konstateras att inget av dessa rör en situation där gäldenären och exportören ingår i samma koncern. Dessa beslut rör således andra faktiska situationer än den situation som är i fråga i förevarande mål. De kan således inte läggas till grund för en beslutspraxis med relevans för lösningen av förevarande tvist. Dessutom slås det inte i något av dessa beslut fast att den aktuella lagstiftningen var komplex och att eftergift av importtullar därför var motiverad.

154 Konungarikets Spaniens argument på denna punkt kan således inte godtas.

155 För det fjärde har Konungariket Spanien erinrat om att enligt rättspraxis har den period under vilken tullmyndigheterna uppvisar samma beteende en viss betydelse för bedömningen av aktörernas omsorg. Myndigheterna i El Salvador, som vederbörligen underrättats om de utfärdade intygen, invände emellertid sedan flera år inte längre mot utfärdandet av ursprungscertifikat formulär A, bland annat på grund av att kommissionen inte hade levererat stämplar. Detta bidrog till utfärdandet av oriktiga intyg.

156 Tribunalen påpekar, i likhet med kommissionen, att argumentet om de behöriga myndigheternas vidhållande av en ståndpunkt över tid inte i sig är avgörande för bedömningen av huruvida gäldenären har visat tillbörlig omsorg, även om det utgör en viktig aspekt i bedömningen av huruvida dessa myndigheter har begått ett misstag (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 juni 2013, Recombined Dairy System/kommissionen, T-65/11, EU:T:2013:295, punkterna 25 och 29). Mot bakgrund av alla relevanta faktorer i förevarande mål, närmare bestämt gäldenärens erfarenhet, den omständigheten att gäldenären tillhör samma koncern som exportören och det begångna misstagets natur, kan de salvadoranska myndigheternas vidhållande av sin ståndpunkt över tid inte friskriva gäldenären från bristande omsorg. Frågan om de stämplar som kommissionen borde ha levererat till dessa myndigheter har dessutom inte någon betydelse för det begångna misstagets natur och följaktligen inte heller för den omsorg som gäldenären borde ha visat. Efter att ha understrukit att den uteblivna leveransen av stämplar var ett misstag som direkt kan tillskrivas kommissionen, och att detta otvivelaktigt har bidragit till att oriktiga intyg har utfärdats och att misstaget har upprätthållits över tid, har Konungariket Spanien dessutom självt medgett att ”detta inte är huvudorsaken till utfärdandet av de oriktiga intygen”. I detta sammanhang kan tilläggas att frågan om de EUR.1-certifikat som i förevarande fall låg till grund för utfärdandet av ursprungscertifikaten formulär A eventuellt hade förfalskats inte uppkommit, vilket innebar att kommissionens uteblivna leverans av de relevanta stämplarna inte hade fått några praktiska konsekvenser.

157 Konungariket Spaniens argument på denna punkt kan således inte godtas.

158 För det femte har Konungariket Spanien anfört att ursprungsregeln endast föreskriver att fartygen ska vara registrerade eller anmälda för registrering i förmånslandet eller i en medlemsstat, och att uteslutning från tillämpning av förmånsordningarna i händelse av dubbel registrering följer av en tolkning från kommissionens sida som inte var känd vid ingivandet av ansökningarna om intyg, i vilka

det angavs att seychellisk flagg användes. Konsekvenserna av denna dubbla registrering var således resultatet av en komplex lagstiftning, vilket visas av den omständigheten att de salvadoranska myndigheterna har gjort en annan tolkning av flaggvillkoret än kommissionen.

159 Som kommissionen med rätta har anfört har Konungariket Spanien medgett att såväl gäldenären som exportören var medvetna om att de berörda fartygen var registrerade i två länder. Konungariket Spanien har i stället gjort gällande att exportören handlade i god tro när denne meddelade de salvadoranska myndigheterna att fartygen förde dubbel flagg. Det är dessutom utrett att de berörda fartygen ägdes av ett annat företag i den koncern som gäldenären och exportören ingår i.

160 Till skillnad från vad Konungariket Spanien har anfört kan ursprungsregeln i artikel 68.2 i förordning nr 2454/93 inte anses vara särskilt komplex. I nämnda bestämmelser föreskrivs nämligen att de fartyg som bedriver fiske som omfattas det allmänna preferenssystemet ska vara registrerade eller anmälda för registrering i förmånslandet eller i en medlemsstat och att de för förmånslandets eller en medlemsstats flagg. Den enda fråga som är relevant är därför vilka konsekvenser den omständigheten får att båda de berörda fartygen var registrerade i såväl El Salvador som på Seychellerna.

161 Det påpekas att det – såsom kommissionen flera gånger har understrukit – är FN-rätten som fastställer vad konsekvenserna blir för ett fartyg som seglar under mer än en flagg.

162 I artikel 92.2 i Förenta nationernas havsrättskonvention, som undertecknades i Montego Bay den 10 december 1982 och trädde i kraft den 16 november 1994, föreskrivs således att fartyg, som seglar under två eller flera staters flagg och nyttjar dem efter godtycke, inte får åberopa någon av de ifrågavarande nationaliteterna gentemot annan stat och får anses likställt med fartyg som saknar nationalitet. Av denna regel följer att ett fartyg som för dubbel flagg befinner sig i en situation som inte är förenlig med internationell rätt.

163 Vad gäller denna bestämmelses tillämplighet i förevarande mål påpekas att Förenta nationernas havsrättskonvention godkändes på Europeiska unionens vägnar genom rådets beslut 98/392/EG av den 23 mars 1998 om Europeiska gemenskapens ingående av Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 och avtalet av den 28 juli 1994 om genomförande av del XI i denna konvention (EGT L 179, 1998, s. 1). Den är därför bindande för unionen och bestämmelserna i konventionen utgör sedan dess en integrerad del av unionens rättsordning (dom av den 30 maj 2006, kommissionen/Irland, C-459/03, EU:C:2006:345, punkt 82, och dom av den 3 juni 2008, Intertanko m.fl., C-308/06, EU:C:2008:312, punkt 53).

164 Kommissionen har således med rätta tillämpat ursprungsregeln i artikel 68.2 i förordning nr 2454/93, genom att beakta ursprungsregeln i artikel 92.2 i Förenta nationernas havsrättskonvention. Mot bakgrund av den relativt enkla mekanism enligt vilken en bestämmelse i nämnda förordning ska tolkas mot bakgrund av konventionen, som vid tidpunkten för de relevanta faktiska omständigheterna dessutom inte var någon nyhet, kan den aktuella lagstiftningen således inte anses komplex. Med beaktande av exportörens och gäldenärens erfarenhet och den omständigheten att dessa tillhör en internationell koncern inom fiskerisektorn, kan Konungariket Spanien dessutom inte med framgång göra gällande att de inte kände till bestämmelsen beträffande förandet av dubbel flagg och dess hårda konsekvenser.

165 Samtliga argument som Konungariket Spanien har riktat mot att det i det angripna beslutet fastställs att fartygen förde dubbel flagg ska således underkännas, inbegripet Konungariket Spaniens påstående att exportören inte hade dolt att de berörda fartygen förde dubbel flagg. Den omständigheten att myndigheterna kände till situationen saknar nämligen verkan på relevansen av fastställandet att det rör sig om ett handlande som strider mot ovannämnda bestämmelser (se punkterna 162 och 163 ovan).

166 Vad slutligen gäller påståendet om gäldenärens yrkeserfarenhet – som enligt Konungariket Spanien inte utgör hinder för kommissionens beviljande av eftergift av importtullar, vilket framgår av dess praxis – konstateras att detta påstående redan bemötts, särskilt i punkterna 128–133, 146 och 149 ovan, eftersom gäldenären med tanke på omständigheterna i målet och framför allt sin yrkeserfarenhet borde ha visat tillbörlig omsorg i samband med de misstag som de salvadoranska myndigheterna har begått, men underlätt att göra detta.

167 Vad gäller den omständigheten att en sådan erfarenhet inte har utgjort hinder för att bevilja eftergift av importtullar avseende import av varor med ursprung i Panama, framgår det i tillräcklig utsträckning av punkt 152 ovan att styrkandet av ursprunget med ursprungscertifikat formulär A som utfärdats av myndigheterna i Panama – ett land som tillhör den regionala gruppen II – inte gjorde det möjligt för gäldenären att veta om de ursprungscertifikat formulär A som myndigheterna i El Salvador utfärdat för den omtvistade importen hade utfärdats på ett korrekt sätt, i förhållande till de intyg som utfärdats av myndigheterna i Panama. Härav följer således att Konungariket Spanien inte med framgång kan hävda att kommissionens resonemang är motsägelsefullt, eftersom det bygger på en bedömning av två olika faktiska situationer beträffande gäldenärens import.

168 Kommissionen har följaktligen med rätta slagit fast att gäldenären inte har visat tillbörlig omsorg, och följaktligen inte kan anses ha handlat i god tro vad gäller tillämpningen av artikel 220.2 b i tullkodexen.

– Faktorer för att fastställa huruvida bestämmelserna beträffande tulldeklarationen har följts

169 Konungariket Spanien har i första hand gjort gällande att kommissionen inte har preciserat vilka bestämmelser om tullvärdet som inte har följts, utan endast har anfört att ursprungsreglerna har åsidosatts. Ett sådant påstående räcker emellertid inte för att visa att bestämmelserna beträffande tulldeklarationen inte har följts. Enligt Konungariket Spanien har gäldenären ingett korrekta tulldeklarationer och på grundval av de för ändamålet nödvändiga intygen ansökt om förmånsbehandling i tullhänseende. Gäldenären kan således inte klandras för att inte ha lämnat upplysningar som gäldenären inte rimligen kunde ha känt till eller införskaffat.

170 Till stöd för sin för sin argumentation har Konungariket Spanien åberopat Olafs rapport, som erkänner möjligheten att utifrån en fångst identifiera de färdiga produkter som denna resulterar i, och de sändningar till unionen som omfattar dessa produkter, utan att det anförs att det skulle vara omöjligt att identifiera fångstens ursprung. Sändningarna till unionen har dessutom omfattat produkter som framställts av råvaror som fångats av de fartyg som är i fråga i förevarande mål, men även av andra fartyg. Om alla sändningar omfattade produkter framställda genom bearbetning av råvaror som fångats av flera fartyg, skulle kommissionens uppfattning att vissa sändningar som genomförts med samma ursprungscertifikat formulär A inte var förenliga med bestämmelserna om tullvärdet följaktligen vara godtycklig, eftersom detsamma kan sägas gälla för alla sändningar.

171 Konungariket Spanien har slutligen gjort gällande att det gällande spårbarhetssystemet gör det möjligt att fastställa fångsternas ursprung, och att Olaf uttryckligen har hänvisat till de spårbarhetsrapporter som gäldenären har överlämnat, vilket visar att det finns ett lämpligt spårbarhetssystem och att det vid varje sändning är möjligt att skilja varor med ursprungsstatus från varor utan ursprungsstatus. I skrivelse av den 14 mars 2014, med referensnummer Ares (2014) 732193, har kommissionen dessutom medgett att de aktuella fångsterna är spårbara. Skrivelsen är kopplad till det angripna beslutet, eftersom den innehåller bedömningar av ett avgörande från Tribunal de Cuentas (Revisionsrätten, Spanien) om taxeringsbeslut för år 2009 rörande den omtvistade importen.

172 I sin replik har Konungariket Spanien gjort gällande att den tolkning enligt vilken registreringen av ett fartyg i två länder utesluter tillämpning av förmånsordningarna gjordes efter det att de spanska myndigheterna hade verkställt merparten av taxeringsbesluten i efterhand, i vilka det inte gjordes någon åtskillnad mellan de varor med ursprungsstatus och de varor utan ursprungsstatus som omfattades av samma intyg.

173 Konungariket Spanien har dessutom erinrat om att åsidosättandet av ursprungsreglerna gör det möjligt att fastställa tullskulden, vilket är nödvändigt för att inleda ett förfarande om eftergift av tullar, men som inte utgör ett villkor för en sådan eftergift.

174 Inledningsvis konstaterar tribunalen att det av skäl 42 i det angripna beslutet framgår att gäldenären, genom att uppvisa ursprungsintyg som inte gör det möjligt att fastställa tonfiskens ursprung, har åsidosatt bestämmelserna beträffande tulldeklarationen och de gällande ursprungsreglerna.

175 Det bör påpekas att detta är det enda skäl som anförts till stöd för att bestämmelserna beträffande tulldeklarationen inte har följts, eftersom kommissionen inför tribunalen inte har gett något bra svar på Konungariket Spaniens argument att det är omöjligt att låta åsidosättandet av ursprungsreglerna ligga till grund för fastställandet av att bestämmelserna beträffande tulldeklarationen inte har följts. Enligt Konungariket Spanien utgjorde ursprungsreglerna nämligen själva utgångspunkten för förfarandet för uppbörd i efterhand, och inte en faktor för att avgöra huruvida villkoret beträffande tulldeklarationen är uppfyllt.

176 Det bör i detta avseende erinras om att enligt rättspraxis är deklaranten skyldig att till de behöriga tullmyndigheterna överlämna alla nödvändiga uppgifter som föreskrivs i unionsbestämmelserna och i nationell rätt genom vilken unionsbestämmelserna i förekommande fall kompletteras eller införlivas med hänsyn till den tullbehandling som begärs för de ifrågavarande varorna (dom av den 23 maj 1989, Top Hit Holzvertrieb/kommissionen, 378/87, EU:C:1989:209, punkt 26, och dom av den 14 maj 1996, Faroe Seafood m.fl., C-153/94 och C-204/94, EU:C:1996:198, punkt 108).

177 Emellertid kan denna skyldighet, vilket domstolen har bekräftat, inte gå utöver de uppgifter som deklaranten rimligen kan känna till och införskaffa, vilket innebär att det är tillräckligt om dessa uppgifter – även om de är felaktiga – har lämnats i god tro (dom av den 1 april 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, punkt 29, och dom av den 14 maj 1996, Faroe Seafood m.fl., C-153/94 och C-204/94, EU:C:1996:198, punkt 109).

178 Det framgår dock av punkterna 61 och 62 ovan att underlåtenhet att följa reglerna om de importerade varornas ursprung i förevarande fall medför att bestämmelserna beträffande tulldeklarationen åsidosätts. I artikel 84 i förordning nr 2454/93 föreskrivs nämligen att ursprungsintyg ska företes för tullmyndigheterna i den importerande medlemsstaten i enlighet med förfarandena i artikel 62 i tullkodexen. Sistnämnda artikel rör emellertid skriftliga tulldeklarationer. I denna bestämmelse föreskrivs att skriftliga tulldeklarationer ska upprättas på ett formulär som överensstämmer med den officiella modell som föreskrivs för detta ändamål. De ska vara undertecknade och innehålla alla de uppgifter som är nödvändiga för tillämpningen av de bestämmelser som gäller för det tullförfarande för vilket varorna är deklarerade. Deklarationen ska åtföljas av alla dokument som krävs för tillämpningen av de bestämmelser som gäller detta tullförfarande. För att beviljas förmånsbehandling i tullhänseende på grund av de importerade varorna ursprung, ska importören enligt artikel 62 i tullkodexen, jämförd med artikel 84 i förordning nr 2454/93, låta tulldeklarationen åtföljas av ett korrekt ursprungscertifikat formulär A.

179 Som kommissionen med rätta har gjort gällande bör det dessutom påpekas att det med det spårbarhetssystem som gäldenären använde inte gick att fastställa ursprunget för de fångster som är relevanta i förevarande mål. Den bokföring i efterhand som de spanska myndigheterna har gjort rör endast varor utan ursprungsstatus och varor som inte har kunnat särskiljas från varor utan ursprungsstatus. Dessa myndigheter har således medgett att spårbarheten var otillräcklig.

Kommissionen har på samma sätt mycket riktigt preciserat att det framgår av den ovan i punkt 171 nämnda skrivelsen av den 14 mars 2014 att skrivelsen endast rörde varor som kunde uteslutas från uppbörd i efterhand i egenskap av ursprungsvaror som kunde särskiljas från varor utan ursprungsstatus. Som kommissionen med rätta har gjort gällande rör frågan om spårbarhet av de berörda varorna på det stora hela ett tidigare skede i det aktuella förfarandet, nämligen fastställandet av tullskulden, vilken det ankommer på de nationella myndigheterna att fastställa, och inte eftergiften av importtullar. Till skillnad från vad Konungariket Spanien har anfört pekar Olafs uppdragsrapporter dessutom på väsentliga brister i spårbarhetssystemet.

180 Slutligen kan det inte med framgång göras gällande att kommissionen har gjort en godtycklig bedömning av de olika situationerna i samband med uppvisandet av intygen, eftersom det – vilket framgår av punkt 152 ovan – rör sig om flera objektivt sett olika och inte jämförbara situationer.

181 Utan att det är nödvändigt att undersöka Konungariket Spaniens övriga, ovan i punkterna 170–173 nämnda, argument i detta avseende – vilka varken kan vederlägga konstaterandet att den eventuella produktspårbarheten inte rörde de produkter som är i fråga i förevarande mål eller slutsatsen att kommissionen inte har gjort en godtycklig bedömning av de faktiska omständigheterna –, ska denna invändning i den andra grunden underkännas. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser någon del av den andra grunden, och talan ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

182 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

183 Kommissionen har yrkat att Konungariket Spanien ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Konungariket Spanien har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (femte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Konungariket Spanien ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten 1

Förfarandet och parternas yrkanden 5

Parternas argument 5

Den första grunden: Åsidosättande av rätten till god förvaltning inom ramen för artikel 872a i förordning nr 2454/93 5

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 220.2 b i tullkodexen 10

Huruvida invändningen beträffande gäldenärens tidigare ansökan om eftergift av importtullar kan tas upp till sakprövning 10

Huruvida villkoren i artikel 220.2 b i tullkodexen är kumulativa 11

Huruvida misstaget inte kunde ha upptäckts 12

Skyldigheten att uppfylla de övriga villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen 15

Genomförandet av de andra villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen 18

– Faktorer för att fastställa huruvida gäldenären har handlar i god tro 19

– Faktorer för att fastställa huruvida bestämmelserna beträffande tulldeklarationen har följts 25

Rättegångskostnader 27